2004/05-2014/15 10 ΧΡΟΝΙΑ antifa

antifa kallithea

λόγια και δράσεις για αντιφασιστική χρήση

τεύχος 9 – Δεκέμβρης 2014

intro

Υπήρχε παλιά μια εποχή που όλοι νόμιζαν ότι θα γίνουν πλούσιοι, ότι θα δουλεύουν άλλοι για αυτούς, ότι ο κόσμος μας θα είναι για πάντα ένας κόσμος ''ευημερίας'' και "ανάπτυξης". Οι ψευδαισθήσεις κατέρρευσαν και μαζί ξεπρόβαλε η πικρή αλήθεια: τα αφεντικά μας προορίζουν όλο και πιο πολύ για πέταμα. Στα σχολεία, στις δουλειές, στις γειτονιές. Όπλισαν τα μαντρόσκυλά τους και τα ξαμόλησαν στους δρόμους. Έδωσαν θάρρος στα φασιστάκια και μας τα πέταξαν στη μούρη για να μας τρομάξουν. Μας έκαψαν τον εγκέφαλο με πρέζες και με ψηφιακά σκουπίδια. Μας στράγγιξαν συναισθηματικά, μας έκαναν βλάκες και φοβισμένους.

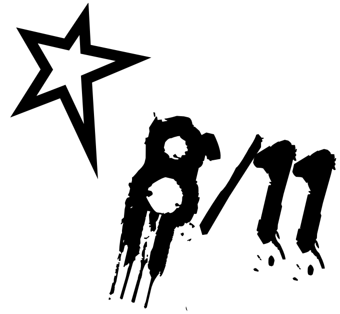
Εμείς που φτιάξαμε το antifa kallithea δε θέλουμε να είμαστε έτσι. Ζούμε και κυκλοφορούμε στην Καλλιθέα, είμαστε αγόρια και κορίτσια. Πάμε σχολείο ή δουλεύουμε. Με τα λεφτά μας πληρώνουμε αυτό το έντυπο, με τα χέρια μας το μοιράζουμε, με τα μυαλά μας πολεμάμε το σύγχρονο φασισμό, με τις καρδιές μας στεκόμαστε δίπλα σε αυτούς που έχουν φωνή αλλά δε μπορούν να μιλήσουν. Στα αγόρια που δε θέλουν να γίνουν μπάτσοι. Στα κορίτσια που φτύνουν τα πρότυπα ομορφιάς.

Όσο μπορούμε θα τριγυρνάμε στους δρόμους, στις πλατείες και στα σχολεία της Καλλιθέας για να σπάσουμε το φόβο - για να βρούμε κι άλλους κι άλλες σαν κι εμάς. Τα ξαναλέμε!

SUPPORT YOUR LOCAL ANTIFA

antifa.kallithea@yahoo.com

antifakallithea.wordpress.com

αντιφασιστική μοτοπορεία στο Μοσχάτο 8/11/2014

Εκείνοι που προχθές την πέσανε στους μουσουλμάνους στο Μοσχάτο
είναι οι ίδιοι που δε γουστάρουν τους μετανάστες γενικά·
είναι οι ίδιοι που σιχαίνονται τις απεργίες·
οι ίδιοι που μισούν τους ομοφυλόφιλους·
οι ίδιοι που σηκώνουν χέρι στις γυναίκες·
οι ίδιοι που σηκώνουν χέρι σε όποιον τους φαίνεται αδύναμος.
Είναι οι ίδιοι που θέλουν «κάτι να γίνει» με τους άστεγους·
οι ίδιοι που θέλουν να διώξουν τους τσιγγάνους·
οι ίδιοι που αγαπάνε τους μπάτσους·
οι ίδιοι που χαίρονται με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.
Είναι οι ίδιοι που θα κάνουν ό,τι πιο φρικτό μπορούν για να διαφυλάξουν το σπιτάκι τους, το μαγαζάκι τους, το αυτοκινητάκι τους·
οι ίδιοι που ονομάζουν τάξη κι ασφάλεια τη σιγή νεκροταφείου, οι ίδιοι που ονομάζουν νόμο και δίκαιο την εκμετάλλευση και την αδικία.

Απέναντι σε κείνους που προχτές την πέσανε στους μουσουλμάνους στο Μοσχάτο διαδηλώσαμε το Σάββατο 8 Νοέμβρη. Θέλαμε να δείξουμε ότι ο φασισμός έχει χίλια πρόσωπα, αλλά μόνο έναν εχθρό. Θέλαμε να δείξουμε ότι αυτός ο εχθρός είμαστε εμείς. Μα κυρίως θέλαμε να πούμε ότι αν ενωθούμε αποκτάμε κι εμείς χίλια πρόσωπα. Και τότε τη βία που δεχόμαστε ο καθένας μόνος του τη γυρίζουμε πίσω όλοι μαζί.

ΕΝΤΑΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΝΕΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

Κάθε χρόνο τέτοια εποχή περιμένουμε να γίνει και αυτό που λέμε το “κίνημα των σχολείων”. Φέτος αν και άργησε λιγάκι να ξεκινήσει, πήρε πανελλαδική έκταση και έχει αυτή την φορά ως κύριο διακύβευμα το “νέο λύκειο”. Πολλές καταλήψεις, ήδη κάποιες συγκρούσεις και έπεται συνέχεια. Παρά ταύτα δεν νομίζουμε πως όλο αυτό το σκηνικό γίνεται απαραίτητα γιατί δεν ανοίγουν διάπλατα πλέον οι πόρτες για το ελληνικό πανεπιστήμιο. Γιατί για ένα μεγάλο κομμάτι που γεμίζει αυτές τις κινητοποιήσεις, όπως οι μετανάστες δεύτερης γενιάς ή τα παιδιά των κατώτερων οικονομικών στρωμάτων, δεν άνοιγαν ποτέ. Άρα αλλού πρέπει να επικεντρωθούμε όσον αφορά τις κινητοποιήσεις.

Υπάρχει ένα κομμάτι στις σάπιες σχολικές αίθουσες, λοιπόν, που επιλέγει να μένει ζωντανό και να αναπτύσσεται. Που βλέπει την κατάληψη όχι ως μια νεκροζώντανη ζητιανιά άλλων δεκαετιών, αλλά σαν ένα μέσο να επιτεθεί προς έναν εχθρό που από ένστικτο, μόλις αναγνωρίζει. Και σε αυτήν την “επίθεση στον εχθρό” χωράνε πολλές περήφανες σχολικές στιγμές, όπως οι τσαμπουκάδες στους πατριώτες καθηγητές και διευθυντές, οι φάπες στους ναζήδες συμμαθητές, οι χλέπες στα φυτά, οι καταλήψεις και γενικά κάθε άρνηση που αναλογεί σε ένα υποκείμενο που πρώτα το ενδιαφέρει να επιβιώσει και μετά να μην πάει αδιάβαστος στα αρχαία.

Το σχολικό σύστημα ήταν, είναι και θα είναι για πέταμα. Όπως και τα αιτήματα που αντίστοιχα ζητούνταν για τον εκσυγχρονισμό του. Αυτό γίνεται ξεκάθαρο από την ευκολία με την οποία τα ενσωμάτωνε το κράτος (αφού πολλά προέρχονταν κι από ένα κομμάτι του) όταν ακόμα οι εποχές ήταν προνοιακές. Πλέον όμως τα πράγματα δεν είναι έτσι. Το κράτος δεν δίνει, όσο και να αιτείσαι και να φωνάζεις. Έχει μεταλλαχθεί σε έναν σύγχρονο φασιστικό μηχανισμό που άμα αναλώνεσαι στο να του ζητάς, σε αφήνει πίσω να ονειρεύεσαι σε

άλλες δεκαετίες. Και επειδή τα σχολεία είναι ένα πεδίο καθημερινής σύγκρουσης, θέλει να αφήσει το στίγμα του στο τι πρέπει να περιμένουν οι μαθητές στο μέλλον. Αυτό είναι το τωρινό μάθημα, πως δεν έχει πια διάλογο, αλλά μόνο μπάτσους.

Αυτό το μάθημα φροντίζει να μας το δίνει να το καταλαβαίνουμε όλο και περισσότερο μετά τον Δεκέμβρη του 2008. Αφού η εξέγερση του έδωσε να καταλάβει πως αυτή η πόλη έχει κομμάτια που δεν διστάζουν να επιτεθούν, άλλαξε τα δεδομένα της σε πολλά σημεία της καθημερινότητας. Με το να σε τσεκάρουν δυο στενά αφού βγεις από το σπίτι σου, με το να σε τραβάνε στο τμήμα για τον κάθε απίθανο λόγο, με το να σε τραμπουκίζουν γιατί είσαι μετανάστης, με το να σε συλλαμβάνουν επειδή έκανες κατάληψη στο σχολείο σου το κράτος προσπαθεί να σβήσει κοινωνικά ότι φοβάται πως δεν μπορεί να ελέγξει.

Φέτος, για το προαναφερθέν, τα παραδείγματα είναι ήδη αρκετά. Στην Λαμία συνελήφθησαν μαθητές και γονείς για κατάληψη σχολείου. Στον Χολαργό έγιναν προληπτικές προσαγωγές μαθητών λυκείου και γυμνασίου. Στην Καισαριανή έπεσαν προληπτικοί πυροβολισμοί στον αέρα και τραβήγματα των μαθητών στο τμήμα. Στο 4ο λύκειο Καλλιθέας, η διευθύντρια έδειξε τις ορειβατικές της ικανότητες, αφού πρωινιάτικο σκαρφάλωνε κάγκελα για να κάνει μαγκιές στους μαθητές που έκαναν κατάληψη. Εμπειρίες δυνατές που δείχνουν πως το σχολείο είναι ένα μέρος που όλες οι αντιθέσεις αυτής της κοινωνίας συγκρούονται και πως αυτό τρομάζει πολλούς.

Οι μπάτσοι μπορεί να έσπευσαν να κρύψουν τους κάλυκες από τα 45αρια που σημάδευαν τους μαθητές, δεν θα μπορέσουν να κρύψουν όμως το μίσος που συσσωρεύτηκε εκείνο το πρωί στην Καισαριανή. Ούτε να κρυφτούν από αυτό που θα δημιουργηθεί, όταν πλέον τίποτα δεν θα είναι τζάμπα, αλλά θα έχει αντίτιμο. Και θα έχει βρει τρόπο να περάσει από πάνω τους.

ΜΕ ΒΙΑ ΣΦΑΙΡΕΣ ΚΑΙ ΤΡΑΜΠΟΥΚΙΣΜΟ

Θυμόμαστε πριν από δυο χρόνια, το καλοκαίρι του 2012, την υπόθεση του βιασμού της Πάρου και την κουβέντα που εκτυλισσόταν στον δημόσιο λόγο γύρω από το θέμα. Με αφορμή λοιπόν το βιασμό αυτόν, για τον όποιο κατηγορούταν ένας Πακιστανός μετανάστης, μια ολόκληρη κοινωνία έφτυνε το ρατσιστικό οχετό της προς τους μουσουλμάνους μετανάστες εν γένει, με το κράτος φυσικά να τρίβει τα χέρια του και να παίζει το ζήτημα καθημερινά μέσω των μίντια. Πολλά ακούσαμε εκείνη την περίοδο: «οι μουσουλμάνοι βιάζουν γιατί είναι στην φύση τους», «γιατί είναι σεξουαλικά πεινασμένοι», «γιατί είναι αλλόθρησκοι που καταπιέζουν τις γυναίκες», κλπ. Όλοι, από τον τελευταίο τελειωμένο μικροαστό που ξημεροβραδιάζεται στα κωλόμπαρα, μέχρι δημοσιογράφους, μπάτσους και επιστήμονες, παρέλασαν από διάφορα πάνελ τηλεοπτικών εκπομπών λέγοντας μας τις μαλακιές τους και έχοντας μαζί τους τον εξοπλισμό του επίδοξου ερευνητή που θα ρίξει φως στην υπόθεση.

Μετά από δύο χρόνια λοιπόν το θέμα έχει ξεχαστεί, οι επίδοξοι αστυνόμοι Σαΐνηδες βάλαν στα ντουλαπάκια τους μεγεθυντικούς φακούς, από μπατσικής πλευράς άλλωστε το ζήτημα έπαψε να ενδιαφέρει. Είμαστε σίγουροι ότι όλα αυτά τα καθάρματα που εκείνη την περίοδο έδειχναν τον κανιβαλικό τους εαυτό και ζητούσαν αίμα μεταναστών δεν ενδιαφερόντουσαν ακόμα και για το ίδιο το θύμα του βιασμού. Αυτό που τους ενδιέφερε,

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΠΑΚ

και εν τέλει έμεινε, είναι η πολιτική πλευρά του θέματος, το ρατσιστικό παραλήρημα που ξερνούσαν με κάθε ευκαιρία. Ότι δηλαδή οι μουσουλμάνοι είναι βιαστές και γι’ αυτό ας τους φάμε τα λαρύγγια, κάτι που οδήγησε σε ένα πογκρόμ στο κέντρο της Αθήνας με έναν νεκρό μετανάστη.

Το μεθοδικό χτίσιμο της φιγούρας και του μύθου του μουσουλμάνου βιαστή δεν γίνεται όλα αυτά τα χρόνια τυχαία· αντιθέτως χτίζεται γιατί είναι μια ιδέα πολύ χρήσιμη στα χέρια των ρατσιστών, γιατί πάνω απ’ όλα είναι μια ιδέα πολιτική. Γύρω από αυτή την ιδέα οργανώθηκαν πογκρόμ σε διάφορες γειτονιές. Για παράδειγμα στη γειτονιά της Νίκαιας, όπου το 2011 ακροδεξιοί διαδίδανε ψευδείς ειδήσεις ότι μετανάστης βίασε κοπέλα. Με πρόφαση λοιπόν αυτό, σκάγανε σε πλατείες και κυνηγούσαν μετανάστες και ακόμα κι όταν φανερωνόταν ότι κάτι τέτοιο δεν είχε συμβεί εκείνοι συνέχιζαν. Οπότε καταλαβαίνουμε ότι δεν τους ένοιαζε ο βιασμός εξ’ αρχής. Άλλο παράδειγμα είναι αυτό της πλατείας Αττικής, όπου επίσης συνέβη το ίδιο. Είναι μια ιδέα χρήσιμη για το κράτος γιατί λειτουργεί ως ένα ακόμα μέσο υποτίμησης των μεταναστών εργατών. Άρα χρησιμεύει και για την περαιτέρω διαίρεση της εργατικής τάξης.

Υ.Γ. Δείτε το κείμενο “Ο μύθος του μαύρου βιαστή” από τη συλλογή κειμένων της Angela Davis “Γυναίκες Φυλή και Τάξη” που εκδόθηκε από τη γυναικεία ομάδα μιγάδα.

Υ.Γ. 2 Η εικόνα με τα πιράνχας είναι επιστημονική απεικόνιση του ελληνικού ρατσιστικού βούρκου.

δύσκολα πρωινά για φασίστες

Υπήρχε κάποτε μια εποχή που κανένας δεν φανταζόταν πως η χρυσή αυγή θα μπορούσε να βρίσκεται στις πρώτες πολιτικές δυνάμεις αυτής της χώρας. Μια εποχή που (θεωρητικά) κυλούσαν όλα ρόδινα και οι χρυσαυγίτες ήταν απλά κάποια κινούμενα γραφικά ανέκδοτα. Φασίστες δηλαδή δεν υπήρχαν; Σαφώς και υπήρχαν! Απλά ο πολιτικός μανδύας που τους έντυνε, δεν είχε πάνω απαραίτητα την σβάστικα. Και κάποιοι έστω και ενστικτωδώς το αναγνώριζαν αυτό.

Τον Μάιο του 2009 λοιπόν γίνονται ευρωεκλογές. Όλη η Καλλιθέα έχει γεμίσει με τα κλασσικά χαρτοπανό κι όλες τις άλλες αηδίες που αναγκαζόμαστε να τρώμε στην μάπα. Πηγαίνοντας σχολείο, αργοπορημένος και απορροφημένος στην μιζέρια του πρωινού, παίρνω ένα φυλλάδιο στην είσοδο και κατευθύνομαι προς την τάξη μου. Καθώς πάω να το κοιτάξω, βλέπω μερικούς φίλους να βγαίνουν με άγριες διαθέσεις προς τα έξω. Καταλαβαίνω τι παίζει, όταν κοιτάω επιτέλους το φυλλάδιο και πάω και εγώ μαζί τους με αντίστοιχη όρεξη.

Το ΛΑΟΣ ήταν το κόμμα του φασίστα Καρατζαφέρη. Ξέρετε· από αυτούς που μιλάνε για πατρίδες, εθνικισμούς και άλλες μαλακίες χωρίς όμως να είναι ναζί (και καλά) και ταυτόχρονα βγάζουν και τα φράγκα τους από κει. Αυτοί λοιπόν αποφάσισαν να έρθουν να μας μοιράσουν ένα όμορφο ανοιξιάτικο πρωινό. Δεν είχαν καταλάβει όμως, πως το να πηγαίνεις σε μια περιοχή χωρίς να σκεφτείς τι παίζει πρώτα, μπορεί να αποβεί μοιραίο.

Βγήκαμε λοιπόν και αφού ευγενικά τους πήραμε τα υπόλοιπα φυλλάδια για να ενημερωθούν και οι κάδοι καλύτερα για τις θέσεις τους, τους εξηγήσαμε πως η Καλλιθέα έχει μια πολυεθνική νεολαία που δεν πολυνοιάζεται αν ο φασίστας κουβαλάει σβάστικα ή όχι και πως ξέρει και να του φέρεται αντίστοιχα. Όπως και έπραξε, βέβαια.

Οι φασίστες γνώρισαν καλύτερα την περιοχή τρέχοντας στην οδό Δαβάκη (όπως και κάποιοι φίλοι τους πέρσι τον Ιούλιο) και αντιλήφθηκαν πως ότι λένε και κάνουν μόνο τζάμπα δεν είναι. Γιατί το να αναγνωρίζεις το καθίκι με σύμβολα ή χωρίς, είναι αυτό που μας κάνει να καταλαβαίνουμε τους εχθρούς μας καλύτερα. Και να οργανωνόμαστε έτσι για να τους αντιμετωπίζουμε σε κάθε επίπεδο.

Υ.Γ. Η ξενάγηση της Καλλιθέας επί τροχάδην σε όποιον ξεροκέφαλο δεν έχει καταλάβει τι παίζει είναι ευχαρίστηση για το πολυεθνικό προλεταριάτο και την νεολαία του.

Παγκόσμιος Πόλεμος

(σε λιγότερο από μια σελίδα)

Στο σχολείο μας το λένε συχνά: ζούμε στην εποχή της πληροφορίας. Στο σχολείο όμως συνηθίζουν να λένε μαλακίες και το συγκεκριμένο δεν αποτελεί εξαίρεση. Γιατί το ζήτημα δεν είναι η πληροφορία σκέτη, αλλά η ερμηνεία της.

Πάρτε για παράδειγμα το ISIS, ένοπλη οργάνωση τζιχαντιστών που δρα σε ανατολικές χώρες. Το youtube μας βομβαρδίζει με βιντεάκια τζιχαντιστών που αποκεφαλίζουν αθώους δυτικούς για πρωινό· η τηλεόραση λέει ότι όλοι οι μουσουλμάνοι είναι θεότρελοι και θέλουν να κατακτήσουν τον κόσμο· ο θεοσεβούμενος όχλος (προσοχή - όχι ο αλλαχσεβούμενος!) επικροτεί. End of story. Βέβαια, η ερμηνεία της τηλεόρασης βρωμάει απ' το χιλιόμετρο. Οι 20.000 τζιχαντιστές του ISIS έχουν να αντιμετωπίσουν τους high tech στρατούς 15 συνασπισμένων κρατών (άρα παγκόσμια απειλή δεν παίζει...) και χρηματοδοτούνται από δυτικά κράτη· απ' τα ίδια που «θέλουν να τους φάνε λάχανο». Και το πιο βασικό: χρησιμεύουν για να αποσταθεροποιούν την κατάσταση στη Μέση Ανατολή προς όφελος διάφορων κρατών, μαζί και της «ταπεινής» μας Ελλαδίτσας.

Άλλο παράδειγμα, η Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ). Η ΑΟΖ είναι μια θαλάσσια έκταση πέρα από τα σύνορα ενός κράτους στην οποία ένα κράτος μπορεί να κάνει κουμάντο. Ουσιαστικά αφορά εκτάσεις η κυριαρχία των οποίων «παίζεται». Οι εφημερίδες γράφουν πως το ελληνικό κράτος καίγεται να φτιάξει ΑΟΖ στα σύνορα με το τουρκικό γιατί στο Αιγαίο έχει πετρέλαια. Κάτι τέτοια λένε και μεγαλώνει η μύτη τους. Το τουρκικό κράτος έχει μεγάλα προβλήματα σταθερότητας και το ελληνικό προσπαθεί να το πιέσει με όποιο τρόπο μπορεί για να το αποσταθεροποιήσει κι άλλο. Με την ΑΟΖ προσπαθεί να αποκλείσει την Τουρκία απ' το να βγει στη θάλασσα, αυτή δε πρόκειται να το αφήσει να περάσει έτσι και αλληλοσκοτώνονται. Και να που μάνι μάνι κάτι άγνωστα ακρωνήμια τύπου ΑΟΖ αρχίζουν και βγάζουν νόημα.

Το να μπορείς να ερμηνεύσεις μια πληροφορία σου λύνει πολλά ζητήματα. Μπορεί όμως να σε γεμίσει και ανησυχίες. Γιατί παρόμοιες σκέψεις και επιδιώξεις έχουν όλα τα καπιταλιστικά κράτη τούτου του κόσμου. Γιατί τα παραπάνω μιλάνε για κράτη που έχουν ορέξεις και μάτια ανοιχτά σε μια κατάσταση παγκόσμιας ρευστότητας. Μιλάνε για τα στιγμιότυπα ενός νέου παγκοσμίου πολέμου.

Καλλιθέα, πρόσφυγες εργάτες και “το σαράκι του κομμουνισμού”

Όχι, η παραπάνω φωτογραφία δεν απεικονίζει μια χαλαρή παρεΐστικη βαρκάδα. Δείχνει ένα μέρος της δύσκολης καθημερινής επιβίωσης των προσφύγων. Η οποία, δεν ήταν μια ανθρωπιστική κρίση, ένα παραπάτημα του κράτους ή των ατόμων που κυβερνούσαν εκείνη την περίοδο. Ήταν η οργανωμένη υποτίμηση των προσφύγων εργατριών και η διαρκής διατήρηση τους στην θέση που επιφύλασσε το ελληνικό κράτος από την άφιξη τους στις γειτονιές της Αθήνας.

Συγκεκριμένα η παραπάνω φωτογραφία είναι από τις Τζιτζιφιές στα μέσα της δεκαετίας του 20, αρχές '30. Μετά από καταρρακτώδη βροχή όσοι συνοικισμοί βρισκόντουσαν κοντά στον Ιλισό μετατρέπονταν σε χειμάρρους ταλαιπωρώντας τους κατοίκους τους.

Το ελληνικό κράτος μετά την ήττα του στην μικρασιατική εκστρατεία βρέθηκε να διαχειριστεί στο εσωτερικό του ένα τεράστιο κύμα προσφύγων εργατών. Ο αριθμός των κατοίκων του διπλασιάστηκε και νέες περιοχές ξεφύτρωναν γύρω από το κέντρο. Μια από αυτές ήταν και η Καλλιθέα. Καινούριες συνοικίες δημιουργήθηκαν, με σκοπό να στοιβαχτούν σε αυτές πάνω από 20,000 πρόσφυγες εργάτες.

Η ταξική σύνθεση στους συνοικισμούς της Καλλιθέας ήταν ενδεικτική. Από την μια έβλεπες κατοίκους σαν τον Γ. Φιλάρετο (δημοσιογράφος-πολιτικός) όπου εκεί θα οικοδομούσαν “τας θερινάς τους διαμονάς” και από την άλλη συνοικισμοί του σκοπευτηρίου, των παλιών σφαγείων και των Τζιτζιφιών όπου κατοικούσαν πρόσφυγες εργάτες οικοδομώντας χωμάτινες καλύβες και πρόχειρα καταλύματα χωρίς αποχετεύσεις, υδροδότηση και εκτεθειμένοι σε πολλές ασθένειες.

Δείτε πως μιλάει κάτοικος της Καλλιθέας στα μέσα του '20 για το θέμα: *«Είχαμε δύο αποικίες αυτών των ξεχασμένων ανθρώπων στην Καλλιθέα [...]. Τα λέγανε συνοικισμούς, αλλά στην πραγματικότητα ήταν κοινωνικά λεπροκομεία, βόθροι όπου είχε κατασταλάξει κάθε σταγόνα ανθρώπινης μιζέριας, φτώχειας και απελπισίας. Η κοινωνική και οικονομική κατάσταση των ανθρώπων αυτών τους έκανε να κοιτάξουν αλλού για σωτηρία. Γύρισαν τα μάτια τους στη Ρωσία και τον κομμουνισμό [...]».*

Δεν αναφερόμαστε έτσι γενικά στους πρόσφυγες, αλλά τους αποκαλούμε πρόσφυγες εργάτες και έχουμε λόγο που το κάνουμε αυτό. Οι περισσότεροι από δαύτους λόγω της ταξικής τους θέσης εργάζονταν σε οικοδομές, τροχιοδρόμους, εργοστάσια της Καλλιθέας και σε περιβόλια της Αγ. Ελεούσας. Όλοι αυτοί πέρα από την εξαθλίωση τους ήταν ικανοί για εργασία και αυτό τα ελληνικά αφεντικά το ήξεραν. Ήξεραν ότι παρότι έχασαν έξω από τα σύνορα τους βρέθηκαν να διαχειριστούν ένα τεράστιο κοινωνικό πλούτο, την ικανότητα για εργασία των προσφύγων εργατών. Και όπως καταλαβαίνετε, όσο δυσκολότερα οργανωνόταν από το κράτος η ζωή τους, τόσο πιο φτηνά και υποτιμημένα θα πρόσφεραν την εργασία τους. Αυτή ήταν και η κοινωνική εμπειρία που τους ένωνε και γυρνούσαν τα μάτια τους προς τον κομμουνισμό και όχι η ιδεολογία .

Αυτό “το σαράκι του κομμουνισμού” το γνώριζε το κράτος και γι' αυτό μέχρι το '34 περίπου άρχισε σταδιακά την κουτσοστέγαση των προσφύγων της Καλλιθέας.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΡΟΜΑ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Το Χαλάνδρι είναι μια γειτονιά που δε διαφέρει όσο νομίζουμε από τη δική μας.

Το Χαλάνδρι είναι μια γειτονιά που έχει σαν και τη δική μας ρατσιστές. Κι εκεί φτιάχτηκε επιτροπή κατοίκων που είχε μέσα κάθε λογής κατακάθι: ιδιοκτήτες, φασίστες και αφεντικά.

Το Χαλάνδρι είναι μια γειτονιά που οι ρατσιστές της έχουν σαν και τους δικούς μας "πρόβλημα". Το δικό τους "πρόβλημα" δεν είναι (ακόμα) οι μουσουλμάνοι εργάτες, αλλά ο τοπικός καταυλισμός Ρομά.

Το Χαλάνδρι είναι μια γειτονιά που οι ρατσιστές της δεν είναι τίποτα ιδεολόγοι, και όπως και οι δικοί μας κοιτάνε πως θα βγάλουν φράγκα από το "πρόβλημα" τους. Το αν θα φύγει ή δε θα φύγει ο καταυλισμός αποτελεί πεδίο διαπραγμάτευσης ανάμεσα στις διάφορες μπάντες που θέλουν να διαχειρίζονται εκείνοι τους Ρομά και να κονομάνε.

Το Χαλάνδρι είναι, όμως και μια γειτονιά στην οποία, εκτός από όλα αυτά δραστηριοποιείται, επίσης, και το antifa xalandri. Και μπροστά σε όλα αυτά το antifa xalandri δεν έκατσε με σταυρωμένα χέρια. Αναγνώρισε ότι η διαχείριση που εφαρμόζεται σήμερα στους Ρομά είναι εικόνα από το ζοφερό μέλλον όλων μας. Η antifa διαδήλωση που διοργάνωσε στις 22 Νοεμβρίου και στην οποία συμμετείχαμε ήταν στα πλαίσια της προσπάθειας που έχει κάνει να το αναδείξει αυτό, να βρει τους συμμάχους του και να ενοχλήσει τους εχθρούς του. Γιατί το μόνο πρόβλημα που έχει το Χαλάνδρι είναι οι ρατσιστές του. Και στα πλαίσια αυτής της προσπάθειας η διαδήλωση που διοργάνωσε ήταν απόλυτα επιτυχημένη.

Πάντα τέτοια σύντροφοι!

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΙΣΤΕ ΕΣΕΙΣ ΞΕΦΤΙΛΕΣ ΡΑΤΣΙΣΤΕΣ

γράψτε μας στο **antifa.kallithea@yahoo.com**

δείτε παλιότερα αυτοκόλλητα, αφίσες και συνθήματα στο **antifakallithea.wordpress.com**

antifa
streets

